Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Ekim 2014
Sayı: 196

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Sınırlar kaldırılsın!
Halkları bölen, savaş siyasetlerine son!

Yeniden açılan meclisin ilk iş olarak, savaş için yasa çıkardı. Başta ABD olmak üzere emperyalist yöneticilerle yapılan pazarlık belli bir aşamaya gelmiş olmalı ki iktidar çevreleri, siyaset değiştirdi. Elbette Iraklı ve Suriyeli kitlelerin katledilmesi, göçe zorlanması ve yaşadıkları tüm acılar, fazla umurlarında değil. Sözde güvenlik gerekçesiyle sınır kapılarının bir kapılıp bir açılması bunu gösteriyor. 40 kilometre ötedeki bir türbeye 20 dakikada asker ulaştırmak için her türlü plan hazır ama 3-5 kilometre ötede katledilen Ezidiler ve Kürtler için tek bir hareket yok.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Hükumetin temel hedefi bölge halklarının katledilmesi, göçe zorlanması ve tüm bunlara bugün sebep olan IŞİD değil, Suriye iktidarı. Elbette buna her türlü Kürt siyasi örgütlenmesinin güçlenmesini engellemeyi de eklemek gerekiyor. Suriye'den kaçanların gelmesi için önceden hazırlık yapılmıştı ama bir haftada 150 bini geçen Kobanili Kürtler için sonradan yapılan birkaç çadır bile boşaltılıp askerlere verildi.

Suriye ile "kardeşlik" günlerinde, mayından temizlenip tarıma açılan binlerce kilometre karelik topraklarda, şimdi insanlar ölüyor. O topraklardan para kazanmayı, Suriye'deki yatırımlarından vurgun yapmayı hesaplayan, onlarca büyük patronun milyarları battı. İşte hükumet, bu zararları, kâra dönüştürmenin derdinde. Emperyalist yöneticilerden istediği, onlar için yapacaklarının karşılığında, onların Irak'ta ve tüm Ortadoğu'da kurdukları hakimiyeti ve talan düzeninin benzerini, Suriye'de yapmasına karşı çıkmaması.

ABD, Fransa ve İngiltere ve diğerleri, bu kez çıkarlarını doğrudan kendi askerleri ile değil, başta Kürtler olmak üzere bölge halklarını birbirlerine kırdırarak korumayı planlıyor. Onların temel sorunu, Irak'taki petrol kaynaklarının kendi denetimlerinde kalması. Bu istekleri gerçekleştiği ve çıkarlarına hizmet ettiği oranda, Türk devletinin Suriye'de kendi planlarını uygulamasına bir oranda göz bile yumabilirler.

Eğer böyle bir şey olursa, emperyalist devletler Irak'ta ne ise Türk devleti de Suriye'de aynı olacak: Yabancı bir sömürgeci! Hatta daha da kötüsü; emperyalist devletlerin maşası konumundaki bir sömürgeci.

Hem Erdoğan hem de başbakan, ezilen halkların temsilcisi gibi süslü konuşmalar yapıyor. Hatırlanacaktır, Obama'da ilk seçildiğinde benzer konuşmalar yapıp Irak'ın kendini yöneteceğini, asker çekeceğini açıklamıştı. Şimdi Irak, her zamankinden kötü durumda, parçalandı.

Türkiye'de olduğu gibi başka ülkelerde de siyasi iktidarların, barıştan, insan haklarından, kalkınmadan bahsettikleri oranda savaş ve yoksulluk arttı. Çünkü bugünkü yöneticilerin söyledikleri tüm bu lafların ardında, çıkarlarını temsil ettikleri büyük şirketlerin kârları var. Onlar için tek geçerli hak, büyük patronların kitlelerin canı pahasına kasalarını doldurmaları.

Siyasi iktidar, emperyalist devletlerle anlaşsa bile Türk burjuvazisinin önemli bir kesimi ve Kürt burjuvazisi, Suriye'de elde edilmesi kesin olmayan çıkarlar için Irak'taki ekonomik ilişkilerini zarara uğratacak bir harekete karşı. Ama sadece bu nedenle karşı. Öte yandan, iş yaptığı emperyalistleri de kızdırmak istemediği için arada kalmış durumda.

Olur da hükumet işi kıvırır, hem ABD ve çevresini memnun eder hem de bölgeden pay koparırsa, talana ilk kendisi koşacak. Halkların değil, patronların çıkarları temelinde siyasetler sürdüğü müddetçe, bölge halkları normal yaşamlarına dönemeyecek. (02.10.2014)

Emekçinin Gündemi

İnşaatlar, işçi kanıyla yükseliyor

İstanbul Mecidiyeköy'de, Torunlar 10 işçi iş cinayetine kurban gittiği inşaat, cumhurbaşkanının okul arkadaşı Aziz Torun'a ait. Eski Ali Sami Yen stadının olduğu araziye yapılan inşaatta, işçileri taşıyan asansör 34. kattan düşerek zemine çakıldı. İnşaat patronu suçu asansör şirketine atsa da, işçilerin anlattıkları farklı.

Örneğin; 1,5 yıldır asansör sorumlusu olarak çalışan bir işçi "hiçbir şekilde eğitimden geçmedim, sertifika ısmarlama bir sertifika. Geçerliliği yoktur... Bize gösterdikleri eğitim sadece 30 saniye, o da yukarı tuşu, aşağı tuşu ve durdurma tuşu" diyerek olayı gayet net aydınlattı. Ayrıca işçiler, asansörün bakımının yapılmadığı, durdurma tuşunun bozuk olduğu ve uyarmalarına rağmen düğmenin değiştirilmediğini de söylüyorlar. Düğmenin değeri ise 8 Lira!

Bunu yapan şirket, 10 ayrı inşaat yürüten, kendi açıklamasına göre 5.2 milyar liralık inşaat işi yapan, ilk 6 ayda 271 milyon lira kâr eden, mayıs ayında hissedarlarına 30 milyon lira kâr payı dağıtan bir şirket. Daha küçükleri siz düşünün.

Olaydan bir gün sonra, eski Halkalı çöplüğü arazisi üzerine yapılan Temapark inşaatında çalışan işçiler iş bırakarak, TEM otoyolunu kapattı. İşçilerin anlattığına göre, iş yerinde maaşların yatırılmaması, iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, işçilerin penceresiz bir odada 6 kişi kalmaya zorlanması ve bunların üstüne 10 arkadaşlarının göz göre göre öldürülmesi sabırlarını taşırdı. Yaklaşık 8 saat süren eylemlerinin ardından, aralarından iki temsilci seçen işçiler, patronla görüştü ve bir protokol imzaladı. İşçiler, sendikasız olması rağmen, protokolde taleplerinin tamamını kabul ettirerek zaferler kazandı.

İnşaat iş kolu, patronlar için çok kârlı. Öyle ki, bugün bütün büyük patronların bir AVM ya da rezidans projesi var. İnşaatların, büyümenin göstergesi olduğu söyleniyor ama çoğu lüks konut üzerine olduğu için, bize pek faydası olduğu söylenemez.

Sanayi bakanlığının açıkladığı hesaplara göre tüm sanayi dallarında ortalama olarak %3.9 olan kârlılık oranı; madencilik iş kolunda %15.5, inşaatta ise %5.6'ya çıkıyor. En çok işçinin öldüğü bu iki iş kolu, aynı zamanda en örgütsüz, kaçak çalışmanın en fazla olduğu, iş güvencesinin olmadığı, iş güvenliğinin hiçe sayıldığı, taşeron sisteminin işçileri milliyet, mezhep, hatta hemşehrilik temelinde bile böldüğü, birbirine düşürdüğü iş kolu. Kârın bu kadar yüksek olmasının bir nedeni de budur; işçi ile ilgili her şeyden kısılması.

Patronlar, inşaatlardan elde ettikleri aşırı kârı, toplumun faydası için üretime değil, bir başka inşaata kullanıyor. Bu tatlı kazançtan, artan krediler yoluyla bankalar, konutları donatan imalatçılar da yararlanıyor.

İmalat sanayinin eski patronları, TÜSİAD aracılığıyla, sanayideki imalatın payının son 15 yılda, %25'ten %15'e düştüğünü söyleyerek, önceliklerini geri istiyor. Patronlar, imalat sanayi olmadan, dört duvar inşaatıyla ekonominin bir süre sonra duvara toslayacağını çok iyi biliyor. Ancak tatlı kârdan vaz geçmek de istemiyorlar. Serbest piyasanın savunucusu olan devletin ekonomiye karışmasına karşı olan patronlar, hükumetin, kendi kazançlarına dokunmadan sorunu çözmesini istiyorlar.

İnşaatlarla övünen hükumet, bu iş kolunun işçi ölümleriyle anılmasından çok etkilendi ve hemen bir "eylem planı" hazırlama kararı aldı. Yeni başbakan, gösterişli laflar etti, kanun çıkarmaktan bahsetti, biraz da duygu sömürüsü yaptı ama sonraki günlerde de işçiler ölmeye devam etti.

Gerçekte değişen yok. Örneğin, Torunlar inşaat işçileri, savcıya ifade vermek için Çağlayan adliyesinde buluştular. Ancak savcı, evinde dinlendiği için işçilerle görüşmedi. Aslında hiçbir işçiyi hala daha tanık olarak dinlemedi, sadece patron tarafını "tanık" kabul eden savcı, "eylem planı" nedir, gösterdi. İşçi sağlığı ve iş güvenliği, ne siyasilere ne de sözde denetçilere bırakılamaz, sadece işçilerin yönetimi ve denetimiyle sağlanabilir.
(01.10.2014)

Yeni Türkiye'de sağlık: Parası olana!

AKP'nin iktidarda olduğu son 12 yıldır, Türkiye'de hızla değişen sektörlerden biri sağlık. Hükumet övünüyor ama aslında hem çalışanları için hem de tedavi gören vatandaş için durum iyi değil.

İnşaat sektörüne nazaran daha sessiz bir büyüme gösteren sağlık sektörü, hem iktidar için hem de patronlar için hala cevheri tükenmemiş bir maden. Taşeronlaşmayla birlikte devlet veya özel hastahanelerinde kadrolu çalışanlar, taşeronlardan farksız konumda. Aylarca, hatta yıllarca verilmeyen ücretler, işten çıkarmalar sorunlardan bir kısmı.

Sağlık sektöründeki değişim, kamu hizmetinden çıkıp patronlar için kâr alanına dönüşmesine ulaştı. Örneğin, sağlık turizminden (estetik, saç ekme vb.) geçen yıl yaklaşık 2.5 milyon dolar kâr elde edildi.

Bu gibi fırsatları kaçırmayan burjuvazi, her fırsatta büyük hastahaneler açıyor ve paydan nemalanmak istiyor. Hükumet de patronlar için gerekli alt yapıyı, düzenlemeleri hızla yapıyor. Örneğin, yine bu hükumet döneminde, kamu ilaç fabrikaları kapatılmıştı şimdi en kârlı alanda; kanser ilaçları üretileceği açıkladı.

Bunun yanında, SGK'nın büyüyen bütçesi ve TOKİ ile birlikte de devlet hastahaneleri fiziksel olarak iyileşiyor gibi gözüküyor fakat hala yetersiz.

SGK'nın bütçesi, hastanın cebinden çıkan parayla genişliyor. Son olarak, 1 Ekim'de ilaçlar için taban fiyat uygulaması getirildi. Bu değişiklikle birlikte SGK'nin yıllık kârı 400 milyon lirayı bulacak.

Buna göre, önce 15 eşdeğer ilaç grubundan (aynı tedavi için kullanılan) ilaç etkilenecek. Toplam 218 ilaç var ve 188 tanesi Türkiye'de üretiliyor. Bu fiyat farkının ithal ilaçlara uygulanmaması bir başka soru işareti. Bu ilaçlar arasında özellikle çok fazla kullanılan mide, kalp, tansiyon, antibiyotik, hepatit B, astım, diyabet ilaçları da var.

Başka bir yeni düzenleme de, kronik hastalığı olup raporla ilaç alan hastaların, ilaçları bitiminde yeniden muayene olma zorunluluğu getirildi. Kimi yatalak, kimi uzak köylerde yaşayan, milyonu aşkın hasta, kuyruklarda bekleyip iyileşmeyen hastalıkları için tekrar tekrar rapor alacak. Bakanlık yetkilisi "daha çok muayene olacaklar" diyerek adeta dalga geçiyor.

Sağlık sektörünün hastaların sırtından, ilaç, inşaat ve hastane patronları için kâr kapısına dönmesi, insana verilen değeri gösteriyor. (29.09.2014)

CHP'nin muhalefeti kendine

Ankara'daki su sorunu bir süre gündemde. İçme suyuna Kızılırmak'tan arıtılmamış su katıldığı ve Ankara'da salgınların başladığı haberlerine Melih Gökçek kameralar karşısında ambalajlı su içerek karşılık verdi. Ankara Tabipler Odası, Ağustos ayı ishal vakalarının geçen yılın aynı dönemine göre, yaklaşık 2,5 kat arttığına dair bir rapor yayınladı. Ankara şebeke sularında bir sorun olduğu bir gerçek.

Bu ortamda CHP kanadı klasik yaygara muhalefetiyle Melih Gökçek'e saldırdı. CHP milletvekili Aylin Nazlıaka kendisinin de içtiği çeşme suyundan hastalandığını söyleyerek kameralara doktor raporlarını gösterdi. Olay üzerine Aylin Nazlıaka'nın oturduğu siteye giden ASKİ ekipleri sitede klorlanmamış, kuyu suyu kullanıldığını ve yüksek derecede mikroplu olduğunu gösteren raporlar yayınladı. Bu rapor atışması sonunda CHP geri adım atmak zorunda kaldı. Olaydan haberi olmadığını söyleyen CHP milletvekili, kaçak su kullanımından doğan cezayı ödeyeceğini söyledi.

Kamuoyunda güvenilirliği zaten tartışılan CHP, halkın hiçbir hakkını koruyamayacağını ispat etmiş oldu. Kendini dahi koruyamayan bir parti halkın, sınıfın haklarını nasıl koruyabilir? Başarısız muhalefeti ile doktor raporları ile kanıtlanmış, halkın sağlığını tehdit eden bu önemli konuyu dahi sulandırmayı başardı.

Böylece, kuyu suyu kullanmanın yasaklandığı, herkesin şebeke suyu kullanmaya yani su parası ödemeye mecbur olduğu da ortaya çıktı.

En temel ihtiyacımızı dahi sağlıklı karşılamayan yönetimlerden CHP gibi burjuva partileri hesap soramaz. Emekçiler, iktidarı elimize almalı, her alanda canımıza ve emeğimize kast edenlerden hesap sormalıyız. (01.10.2014)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Karmaşaya devam

Eski fabrikada taşınma, yenisinde ise toplu sözleşme ve temsilcilik tartışması var.

Taşınma sorunları aynen devam ediyor. Bu ay içinde, gitmek istemeyen işçilerden 80 kişi işten çıkarıldı. Ay sonunda da 21 işçi daha çıkarılacak. Makineler söküldükçe boşa çıkan işçilerin çıkışı veriliyor. Ancak hiçbir düzen yok, plan yok ya da işlemiyor. Bir makine götürülmek üzere hafta sonunda söküldü, hafta başında çalıştırılmak üzere yeniden monte edildi. Son anda sipariş geldiği, götürülmesinin 3-4 hafta ertelendiği söylendi. Yönetimin bu düzensizliği, işçilerin eğlence konusu.

Yeni fabrikada ise son atanan sendika temsilcileri istifa etti. Yenileri atanana kadar, görevlerini sürdürecekler. Elbette göstermelik olarak. Sendikacılar, işçilerin güvenini kazanmış, dürüst birkaç işçiyi temsilci olarak atanması için ikna etmeye çalıştı. Ancak bu işçilerin isteği olan seçime yanaşmadıkları ve demokratik olmayan tutumları nedeniyle, işçiler kabul etmedi. Genel başkan, eski baş temsilciyi, görevinden alıp genel merkezde görevlendirdi. Onun yerine, bir bölümün ustasını baş temsilci olarak atadı. Sendikacıların keyfiyeti bunlarla sınırlı değil. Yaklaşan sözleşme nedeniyle işçiler isteklerini açıkladığında, başkanın ilk tepkisi; "çok değil mi?" oldu. Elbette işçinin tepkisi aldı ve gözden düştü. İşçinin isteğini çok bulan, patrondan önce bu istekleri almakla görevli sendikacı oluyor. Buna rağmen işçiler 300 lira zamda hemfikir olmak için birbirlerini ikna ediyor.

Eski fabrikada çalışan azaldığı için yeni fabrikadaki işçilerin çabası belirleyici olacak. İşçiler arasındaki birliği bozmayıp ilerletebilirsek, önümüzde çetin fakat güzel günler olabilir. (26.09.20014, Bir işçi)

Çalış, çalış, çalış...

Ramazan bayramından beri baskılar devam ediyor. Çalıştığımız bölümden 4 işçi işten çıktı, yerlerine işçi alınmıyor. Her gün akşam 19:00'da işten çıkıyoruz. Normal çalışıp çıksak, saat 21:00'i bulur. Çok hızlı çalışmak zorundayız, yoksa iş bitmiyor, herkesin sabrı taşıyor. Buna rağmen henüz bir şey yapan yok. Aslında iş bitsin, bitmesin, saat 17:00 olunca, birlik olup işi bırakıp çıkmamazı lazım. İşçiler henüz buna ikna olmadı.

Bir arkadaş "çok fazla çalışıyoruz, günde sekiz saat çalışmamız lazım" deyince, şef çok kızdı. Hemen "sen bana mı öğretiyorsun çalışma saatini, ben her şeyi bilirim" diye kızdı. Yarım saat sonra, arkadaşın yaptığı işi değiştirdi. İşi değiştirilen arkadaş; "burada hak arayan, doğruyu konuşanın ya işi değişir yahut işine son verilir" diyerek tepkisini dile getirdi. Bunu duyan şef, daha da saldırganlaştı ve "işinize bakın, şükredin ki işiniz var, çalışıyorsunuz, bakın atılan arkadaşlar gelip iş istiyor" diyerek hepimizi tehdit etti.

Bu durumun suçu hem düzende hem de düzeni yönetenlerde. Onlar işçi düşmanı olunca, sonuç böyle oluyor. Biz örgütlenmezsek, birlik olmazsak, patronlar rahat etmeye devam edecek. (Bir işçi)

Banka

Eğitim vakti söylenen süslü laflardan eser yok

Dünyaca ünlü bir bankada işe başladım. İşe başlamadan önce tüm adaylara eğitim veriliyor. Lüks binalar, güzel giyimli kadın ve erkekler, bolca vaat. Hatta bankanın yöneticisi ile aramızda sınıf farkının olmadığını vurgulamak için "biz ortak alanları kullanan, aynı binayı paylaşan bir bankayız. Diğer bankalardan çok farklıyız" dendi.

İş güvenliği eğitiminde, iş kazaları, canlandırma videolar eşliğinde anlatıldı. İzletilen filmde de verilen notlarda da, tüm hataların hep işçilerden kaynaklanmış gibi anlatılmasına pek şaşırmadım. Ancak eğitmen, bizi etkileyen bir konuya vurgu yaptı. "Servislerde mutlaka emniyet kemerlerinizi bağlayın" dedi. Emniyet kemerini bağlamadığı için çok hafif bir kazada ciddi travma yaşayan olduğunu ve bankanın onların hatası olmasına rağmen tazminat ödediğini söyledi. Servise ilk bindiğimde ise hiçbir koltukta emniyet kemeri olmadığını gördüm. Servis araçlarının dışında, polis baktığında, her şey tam ama içerisi aynı değil.

Sonraki servis o kadar bakımsız ki frenleri bile tutmuyor. Beraber çalıştığım bir arkadaşımın bu konuda fikrini sordum. Neden frenlere baktırmıyorlar diye, şoförün hiç vakti olmadığını, "bu yoğunlukta bir de bununla mı uğraşacağını" söyledi. Ben de Torunlar inşaatın şantiyesinde asansörde ölen işçileri hatırlattım; "biz öldükten sonra frenleri yaptırsınlar o zaman" dedim. Bunu serviste herkesin içinde söyledim. Sanırım işe yaradı. Örnekten sonra servis şoförüne baskı yaptılar ve servis aracını değiştirdiler. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Çelişkiler yumağı “çözüm süreci”

Kürt illerinde kitleler, günlerdir, Suriye ve Irak'taki Kürtlere ve ölümden kaçan diğer halklara yardım etmek, Türk hükumetinin siyasetini değiştirmek için gösteri yapıyor. Neredeyse tüm gösteriler, polis hatta asker zoruyla karşılaşıyor. Yaralanan, gözaltına alınan bir çok insan var. Kürt siyasetçiler, sınıra gidip hükumetin izlediği yolun, çözüm sürecini tıkadığını bile söylediler.

Ancak, Kürt kitleler hala polis şiddetindeyken ve hükumetin siyaseti değişmediği halde hem Kürt siyasetçiler hem de hükumet çevreleri, hatta Öcalan, bu kez “çözüm sürecinin” ilerlediğini açıkladı.

Bu durum ilk kez de yaşanmıyor. Daha önce de şiddet tırmanmış, ipler kopmaya geldi denirken, karşılıklı çiçek dalları uzatılmıştı.

Hatta okullar açıldığında, Kürtçe eğitim verecek diye birkaç okul açılmış, küçük çocuklar, aileleri itilip kakılmış, karşılıklı tehditler savrulmuştu. Sonra da, resmi başvuru yapılıp bakanlık “bu okullar seneye açılabilir” açıklamasıyla, olaylar başladığı gibi birdenbire bitti. Geriye sadece eziyet görenlerin acıları kaldı.

Elbette Kürt halkının anadilde eğitim gibi kendini yönetme dahil tüm haklarının tanınması gerekli. Ancak bu yönde pek az ilerleme var.

Bugün Kürt siyaseti bir çok partiye bölünmüş durumda. Ancak esas sözcü olan Demirtaş, Suriye ve Irak'ta Kürtleri kuşatmış olan IŞİD'e karşı isteklerini açıkladı: ABD'nin öncülük ettiği hava saldırısı artsın, Türkiye ve tüm güçler, IŞİD'e karşı savaşan PYD ve PKK gibi Kürt örgütlere silah ve destek versin, sınır açılıp Türkiye'den isteyen Türk ve Kürt gençleri, herkes Kürt tarafına destek için savaşmaya gidebilsin. Bir de Türkiye'nin ISİD'e geçiş kolaylığı ve silah sağladığını söyleyerek, bunun durmasını istiyorlar.

Hükumet ise hazırladığı tezkerede açıkça yazdığı gibi IŞİD'ı, Kürt örgütler gibi “tehlikeli” düşman görüyor. Hatta ABD'ye Barzaninin peşmergelerine silah verilmesi ama PKK ve PYD'ye verilmemesi itirazı yapıldı.

Söylenenler bu kadar zıt iken, “çözüm süreci” nasıl bu kadar iyi bir durumda oluyor?

Bu, neyi, nasıl çözmek istediklerini bağlı. Kürt siyasetçilerin çözümden anladıkları ile Kürt emekçi ve köylü kitlelerinin anladıkları ve beklentileri tam denk değil. Kürt siyasetçiler, Kürt burjuvazisi ve küçük burjuvazisinin temsilcileri olarak, Kürt kitlelerinin ihtiyaçlarını, özlemlerini ve mücadeleciliklerini kullanarak, kendi çıkarlarını elde etme gayretindeler.

Bu nedenle, çözüm için bir kurumun daha oluşturulması, onlara göre büyük bir adım. Çünkü birkaç Kürt elite, devlet katında koltuk açılacak. Birkaç Kürt patron, bu mevkiler, işler ve ilişkiler sayesinde çıkar elde edecek. Tüm bunları da, Kürt kitleleri, polis şiddetine hatta ölüme göndererek yapmaktan çekinmiyorlar.

Demirtaş, emperyalist talanla bu hale gelen tüm bölgede, emperyalistlere ve onların uşağı olan Arap, Kürt, Sünni, Şii yöneticilere tek laf etmeden, sadece Türk devletine kızıyor! Oysa esas düşman dışarıda değil, her zaman içeridedir. Esas düşman, kâr düzenin sürmesi için kitleleri, milliyet, din ve cins temelinde bölen hükumetler, siyasi ve ekonomik düzendir. Eğer halklar, bu şekilde parçalanıp birbirlerine düşürülmeseydi, ne IŞİD ne de önceki vahşi silahlı çeteler ortaya çıkardı.

Kürt siyasetçiler, Kürtlerin ve Ezidilerin katledilmesini dillerinden düşürmüyor. Bu yönleriyle emperyalist yöneticiler, Türk devletinin yöneticilerinden ilerideler. Ancak, izledikleri siyaset, halkların kardeşliğini değil, kendi siyasi örgütlerini geliştirmeyi ve devlet katında, mevcut düzende yerlerini büyütmeye yarıyor. Tıpkı geçmişte Irak özerk Kürt yönetiminin izlediği gibi. Bu siyaset, bizce ne Kürt ne Türk ne de tüm diğer halkların gerçek çıkarlarına uygun değil. (02.10.2014)

Uluslararası Gündem

Irak

Emperyalist müdahalelerin sonuçları

Irak - Şam İslam Devleti (IŞİD) milisleri, 8 Eylül'de, başkentin kuzeyinde, Tikrit kasabasının yakınındaki Duhuliye kentine yaptıkları saldırıyla Bağdat'a doğru ilerlemesini sürdürdü. Aşırı dinci radikal İslamcı milisler tarafından Irak'ın batısında ocaktan beri başlatılan ve ülkenin ikinci büyük kenti Musul'un alınmasıyla hızlanan saldırı devam ediyor.

Özellikle iki Amerikalı gazeteciyi infaz etmelerinden sonra yaptıkları bütün barbarca uygulamalar, gazetelerin manşetlerinde yer aldı. Ancak ele geçirdikleri kentlerde aylardır terör estiriyorlar ve yüz binlerce Iraklıyı göç etmeye zorluyorlar.

Medya, savaşçıların barbarlığını dinci fanatikliğe ve onların sekterliklerine atfetti. Ancak alışılageldiği gibi gerçek göz ardı edildi: IŞİD her şeyden önce emperyalist müdahalelerin bir ürünü.

IŞİD, ilk olarak 2003'te ABD'nin Irak'a karşı ilan ettiği savaştan sonra ortaya çıktı ve işgal boyunca güçlendi. El Kaide ile ilişki içinde, farklı milislerin bir araya gelmesiyle kurulan bu aşırı dinci gurup, kendisini Şiilere karşı azınlıkta kalan Sünnilerin savunucusu olarak sunarak, gelişmeye çalıştı. % 54'ü Şii, % 22'si Sünni Müslüman Araplardan, % 24'ü de Kürtlerden oluşan bu ülkede, Hıristiyan ya da diğer farklı topluluklar kadar, Sünnilerin çoğunluğu da bir arada yaşıyorlardı.

İşgal ordularının politikası, onları daha iyi yönetmek için böldü. Böylece, ABD ve emperyalist müttefikleri, bazen bu gruplardan birine bazen diğerine dayanarak, Saddam Hüseyin dönemindeki devlet aygıtının yerine yeni bir devlet aygıtı yerleştirmek için bir çatışma, savaş durumu yarattı.

IŞİD, diğer bütün milisler gibi Saddam Hüseyin'in devlet aygıtının işgal güçlerince yıkılmasıyla ortaya çıkan boşlukta ve bunun tetiklediği iktidar mücadelesi koşullarında gelişti. Diğer milisler gibi dini ve etnik temellere dayanan bu milis, Sunni azınlığı temsil etiğini iddia ediyordu. Emperyalist orduların haksız uygulamalarının, özellikle de 2004 yılında Felluce'de yüzlerce kişinin ölmesine neden olan Amerikan bombardımanlarının yol açtığı kin ve nefreti kullandı.

Beşar Esad'a karşı başkaldırının başlangıcından 3 ay sonra, 2011 temmuzundan itibaren, Iraklı Sünni radikal İslamcı grupların Suriye'ye kaçışı, bu akımın Suriye'de gelişmesinde önemli bir rol oynadı. Suriye'deki savaş, ister Suriyeli, isterse Iraklı olsun, radikal İslamcı gruplara yeni militanlar kazanmaları ve alıştırma yapmaları için bir alan sundu. Bu gruplardan bazıları, Suriye'deki El Kaide'den bağımsız olarak, Irak ve IŞİD içinde 2013 yılının nisanında bir araya geldiler.

ABD emperyalizmi, Suriye rejimini, bir barut fıçısı gibi patlamaya hazır, her zaman tehlikeli olan bu bölgede; bir ayaklanma tetiklemeden ve doğrudan müdahale etmeden, daha uysal ve itaatkar kılmak üzere zayıflatmak istiyordu. Aynı zamanda, bölgedeki müttefiklerine hareket serbestliği sağladı. Böylece Batılıların lutfuyla Körfez ülkeleri, özellikle de Katar, Sünni radikal İslamcı milislere, para ve silah sağladı. IŞİD savaşçıları, Suriye'de Esad'a karşı savaşta güçlendikten, Suriye sınırındaki Irak'ın El Anbar bölgesinde istikrarsızlık yarattıktan sonra, Ninova taşrasında ve onun da ötesinde Bağdat iktidarına saldırıya geçmeden önce Irak'a geldiler.

IŞİD bugün, yeni topraklarını kendisine katarak, buralarda yaşayanları vergiye bağlayarak, petrol kaçakçılığı yaparak, bozguna uğrayan Irak ordusundan kalan silah ve malzemeleri ele geçirerek, ilerlemeye devam ediyor. Şefleri Ebu Bekir El Bağdadi, bir yandan geçtiğimiz haziranda kendisini 'halife', diğer yandan iki ülkeyi ayıran bir sınır ve bir de İslam devleti olan IŞİD'i ilan etti. Ve bu Sunni İslam devletinde kafa kesme, kadın taşlama, keyfi infaz, kadınların köleleştirilmesi ve en geri koşullara maruz bırakılması gibi yöntemler dayatılarak diğer bütün topluluk ve azınlıklar, bu devletin sınırları dışına atılmak isteniyor.

IŞİD'in, ABD'nin müttefikleri tarafından sağlanan olanaklarla malzeme açısından, emperyalist işgal ve 10 yıldan fazla süren savaşın da katkısıyla, politik olarak bölgede gelişmesi, ABD emperyalizminin silahının geri tepmesidir. Egemenliğini sürdürmek için hiçbir durum karşısında gerilemeyen ABD emperyalizmi, toplumun içine gömüldüğü, giderek artan barbarlığın gerçek sorumlusudur. LO (12.09.2014)

İklim

Sorumsuzlar konferansı

23 Eylül'de New-York'ta iklim üzerine bir konferans başladı. Bu konferansa 125 devlet başkanı katılıyor ve hepsi de kapitalistlerin çıkarlarına dokunacak bir şey yapmak istemediği için nutuk atmakta, kıyasıya yarışıyor. Oysa dünyada ekonomik faaliyetleri idare eden kapitalistlerdir ve onlar, sadece kısa vadeli kârları ile ilgilenip yeryüzündeki insanların yaşam şartlarını hiç umursamıyor.

New-York'ta 21 Eylül günü birkaç yüz bin kişi bir yürüyüşle iklim ile ilgili endişelerini duyurdular. Ancak yürüyüşe katılanlar, bu konuda hayallere kapılmış görünüyorlar, çünkü örneğin taşıdıkları en önemli döviz "Devlet başkanı beyler: Bir şeyler yapın!" idi. Böylece Birleşmiş Milletlerin başındaki Ban Ki-Moon ve diğerleri, bunu fırsat bilerek hava attılar.

Bir sonraki konferans aralık 2015'de Paris'te olacağı için François Hollande, New-York'a gidip şov yaptı. En çok çevreyi kirleten şirketler hiç tedirgin değil. Çünkü örneğin Fransız delegeleri arasında GDF Suez, Veolia ve EDF şirketlerinin temsilcileri de var.

New-York'taki bu büyük merasim, servetlerini bir yüzyıldan uzun bir zamandan beri petrol ile elde eden Rockefeller mirasyedileri için de bir fırsat oldu. Onlar da, artık yatırımlarını başka enerji alanlarına doğru aktarmayı düşündüklerini anlattı.

Bir önceki iklim konferansı, 2009 yılında Kopenhag'da yapılmıştı ve ekonomiyi yönetenleri, sorumlu davranmaya zorlayacak hiçbir karar alınmamıştı. O tarihte önemli diye ileri sürülen önlemler, hiç bir sonuç vermedi. Örneğin "iklim için yeşil fon" oluşturulup 100 milyar dolar seferber edilecek denmişti. Bu fon, hala daha sıfıra yakın.

Bu şartlar altında, bilim insanlarının küresel ısınma ile ilgili uyarılarını, son 20 yıldan beri devam ettirmeleri ve tehlike sinyallerine vurgu yapması şaşırtıcı olmasa gerek.

Halbuki, özellikle son yıllarda, bazen bir bina, hatta bazen de bütün bir yerleşim birimi ölçeğinde yapılan araştırmalar, insanlığın karbon dioksit ile çevreyi kirletmeden ve geleceğimizi tehlikeye atmadan da kalkınabileceğini ispat etti. Ama kapitalist düzende ekonomi, sadece azami kâr hırsına bürünmüş sanayi ve mali kuruluşların hakimiyeti altındadır ve bu siyasetin emekçiler veya çevre için felakete yol açacağı hiç de umurlarında değil.

Sözü edilen bir avuç burjuva, kâr hırsları nedeniyle iklim ve çevrede yol açtıkları tahribatın bilincine varsalar bile düzenlerinin işleyiş biçiminden dolayı hiçbir şey yapamazlar.

Kendi ekonomilerini bile denetim altına alıp onu mantıklı bir şekilde tertiplemekten acizler. Örneğin karbon kirliliğinin azaldığı tek dönem 2007-2008 mali krizinin yol açtığı dünyadaki büyük üretim azalması ve onu takip eden işsizliğin feci şekilde artışı sırasında oldu.

New-York ilkim zirvesi, büyük bir olasılıkla daha önceki Rio, Kiyoto ve Kopenhag iklim zirvelerinde olduğu gibi fazla bir etki yaratmayacak. Bu zirvede bir araya gelen siyasi yöneticiler, kapitalistlerin istedikleri gibi davranmasının serbest olduğu bir düzenin savunucuları.

Örneğin Fransa'da, Hollande ve Başbakan Valls, şirketleri bütün engellerden kurtarmaya çalıştıkları için övünüyor. Buna ek olarak, bu tür uluslar arası zirveleri fırsat bilip burjuvaziyi aklayıp suçu kitlelerin üzerine yıkmaya çalışıyorlar.

Bu zirve sırasında hayret verici bir şekilde dünyada en çok kirliliğe yol açanların Çinli kitleler olduğunu yaymaya çalışan bir kampanya görüyoruz. Böylece bir sürü iğrenç milliyetçi ve ırkçı fikirler, sömürgeci mantığı ile yayılıyor. Gerekçe olarak da "bir Çinlinin bir Avrupalıdan daha çok karbon gazı yaydığı" palavrası kullanılıyor. Sanki bu kapitalist düzende karar verme yetkisi Çinli veya Avrupalı işçi, köylü veya işsizin elindeymiş havaları yaratılmaya çalışılıyor.

İnsanlığın, kirliliği ve iklimin etkilerini denetim altına alabilmesi her şeyden önce ekonomik hayatın denetim altına alınması ile mümkün. Bu ise ancak ekonominin denetimini bencil burjuvazinin elinden alıp, insanlığa zararlı değil, yararlı bir şekilde dünya seviyesinde örgütlemekle mümkün. LO (26.09.2014)

Irak

IŞİD'e karşı koalisyon: Yangını tetikleyen itfaiyeciler

Irak'ta, IŞİD'e (Irak - Şam İslâm Devleti) karşı ABD tarafından yürütülen bombardımanlar bir aydır sürerken, ABD Cumhurbaşkanı Obama "terörizme karşı mücadele etmek için" uluslararası bir koalisyon oluşturmak istiyor.

Onunla hemfikir alanlar ağız birliği yaparak "IŞİD önemli, belirgin bir tehdit ve harekete geçilmesi gerekir" diyor. Obama, 5 eylülde Newport'da yapılan NATO zirvesinde "El Kaide'ye yaptığımız gibi, IŞİD'i zayıflatıp sonuçta da bitirip yok edeceğiz" açıklaması yaptı. Burada, Ortadoğu halklarının imdadına yetiştiğini iddia eden Obama'nın, onlara güven verebileceği hiçbir şey yok.

ABD, hava saldırılarına başlamasından itibaren, Fransız hükumetinin desteğini aldı. Dışişleri Bakanı Laurent Fabius; "terörizme karşı bir savaşın" gerekliliği konusunda çağrıda bulunmakta acele etti. Fransız Cumhurbaşkanı Hollande da 5 eylülde "küresel tehdide küresel cevap" biçiminde bir açıklamada bulunarak uluslar arası koalisyon fikrini aynı hızla onayladı.

Ayrıca, İngiltere Başbakanı da "soruna, zeki bir politik birleşim, diplomatik baskı, uzun vadeli yükümlülük üstlenme, askeri potansiyel kadar da küresel genel bir plan ile karşı koymaktan" söz ederek yükümlülük üstlendi.

Sonuç olarak, sadece bir toplantı yapıldı ve her birinin üstlendiği yükümlülükler, verdikleri taahhütler belirsiz kaldı.

Buna rağmen IŞİD'e karşı kara birliklerinin gönderilmeyeceği açık ve kesin. Son Amerikan birlikleri, Irak'tan sadece 3 yıl önce çekildiler ve Obama, asker göndermenin ABD kamuoyu tarafından nasıl olumsuz karşılandığını, ne kadar tepki gördüğünü biliyor.

Batılı devletlet gibi ABD için de sorun olan, IŞİD'in Irak halkına dayattığı terör değil. Emperyalist yöneticiler, kendi işleri için uygun, belirli bir düzen sağladıkları sürece, çıkarları gereği, en barbar rejimlerle bile işbirliği yapabiliyor.

ABD ve aralarında Fransa'nın da bulunduğu emperyalist müttefikleri, ilk Körfez Savaşından, işgal yıllarının izlediği 2003 yılında başlatılan savaşa kadar, özellikle de petrol olmak üzere buradaki zenginlikler üzerindeki kontrollerini sürdürmek ve çok uluslu şirketlerin, işlerini rahatça sürdürebilmeleri için bu bölgeye bir çok kez müdahale ettiler.

Emperyalizm bugün, IŞİD gibi kontrol edilemez hale dönüşen güçleri ayakları üzerine oturtturarak, kendisinin oluşturduğu bir durum karşısında bulunuyor. Şimdi buna karşı yeni bir savaş yürütmeye hazırlanıyor. Ancak eğer bugün ön planda yer alan cihatçıları yenmeyi başarsalar bile, bu savaş ardında, en barbar güçleri doğurmaya devam edecek harabe olmuş bir alan bırakacak. LO (12.09.2014)

Batılı yöneticilerin stratejisi eksenindeki Kürt siyaseti

IŞİD (Irak-Şam İslam Devleti), Irak ve Suriye'nin batısında ele geçirdikleri toprakların genişlemesi sonucu, şimdi artık kendini İslam Devleti olarak adlandırıp "Halifeliği" ilan edip bütün Ortadoğuya yayılma istediği taşıdığını açıkça belirtti.

Batılı yöneticiler, Türkiye ve Körfez devletleri, Suriye ve İran devletlerini sıkıştırmak için bu radikal İslamcı eşkıya çetelerini desteklemekten hiç de çekinmemişti. Şimdi bu çeteler, artık denetimleri dışına çıkıp kendi hesapları doğrultusunda hareket ettikleri için paniğe kapıldılar. Başta Obama olmak üzere emperyalist ülke liderleri, IŞİD eşkıyalarına karşı hummalı bir şekilde bir strateji oluşturmaya çalışıyor.

Yeni duruma hazırlıksız yakalanan bu yöneticiler, hiç beklenmedik yeni bir müttefik buldular: Kürtler. Peşmergeler, Kürt silahlı milisleri, başarılarından dolayı tebrik edilip, özellikle Kuzey Irak bölgelerinde, IŞİD'ın ilerlemesini durdurmak ve ona karşı savaşmaları için yeni silahlarla donatıldı.

Ulusal hak ve istekleri, kendilerini demokratik yönetici diye adlandırılanlar tarafından göz ardı edilen ve hiçe sayılan bir ulus varsa; o da Kürtlerdir. Kürtler, bir yüz yıldan beri bölge devletleri tarafından sürekli baskıya maruz kaldı ve Batılı yöneticiler, tüm bunlara sadece seyirci kaldı. Ne hikmetse bugün Batılı yöneticiler, peşmergeye silah yardımı yapmaktan, askeri hava ve kara desteği vermekten çekinmiyor. Yine de bunu, denetimli ve sınırlı yapıyorlar.

Ümitlerine ihanet edilen bir tarih

Emperyalist yöneticilerin planları, Kürtlerin ulusal haklarına bu ani ilginin arkasına neler yatabileceğini gösteriyor: Kürtleri harcanacak askerler olarak görüyorlar. Kürtler, özellikle de Batılı güçler ile işbirliğine hazır liderler idaresi altında bulunan silahlı askerler, aniden çok değerli oldu. Irak ordusunun yeterli sayıda bulunmadığı ve cihatçıların ilerlemesine karşı hiç savaşmadan alanı terk ettiği önemli bölgelerdeki silahlı Kürtler, Batılı güçler için ilginç. Üstelik silahlı Kürt birlikleri, bir ülke edinmek hedefiyle yıllardan beri mücadele ettikleri için mücadele deneyimine ve birikime sahip.

Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasından sonra 4 ülke arasında dağılmış bulunan Kürt nüfusu, 30 ile 40 milyon olarak tahmin ediliyor. Ama bu halk, bir yüzyıl boyunca ne bir ülke şeklinde bir araya getirildi ne de en doğal ulusal haklarına saygıda bulunuldu.

Kürt halkı, bölünmüş olarak boyunduruk altında tutulduğu 4 farklı devlete karşı sürekli mücadele etmek zorunda kaldı. Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletleri, ulusal hakları kesinlikle tanımadıkları gibi duruma göre Kürt kitlelerini ya görmezlikten geldi ya da şiddetli baskı uyguladı. Kürdistan, 4 devletin toprakları arasında bölünmüş olarak kaldı ve Kürt halkı hiçbir zaman tek bir devlet çatısı altında bir araya getirilmedi. Kürt kitlelerinin durumu, her zaman hakimiyeti altında bulundukları farklı rejimlerin siyasetlerine ve bu rejimlerin büyük güçler ile aralarındaki ilişki ve gerginliklere göre şekillendi.

Türkiye'deki Kürt nüfusu 13 ile 14 milyon, İran'da 7 ile 9 milyon, Irak'ta 5 milyon ve Suriye'de ise 2 milyon olarak tahmin ediliyor. Türkiye'de 1920 ile 1930 yıllarındaki Kürt isyanları, Mustafa Kemal rejimi tarafından kanlı bir şekilde bastırıldı. 1984'ten itibaren PKK'nın yürüttüğü silahlı isyan, 45 bin PKK militanı ve askerin ölümü ile sonuçlandı. Erdoğan hükumeti, bir barış sürecini başlattı ama bu süreç tamamlanmış değil.

2014 yazında, IŞİD milislerinin Irak'ta saldırıları başlattığı ve Bağdat ordusunun bozguna uğrayıp kaçmaya başladığı bir ortamda, kuzeyde küçük bir Kürt devleti oluşup baskılara uğrayan kitleler için bir sığınma bölgesi ve Kürt silahlı güçlerinin, silahlı cihatçı güçleri geriletecek bir güç olarak görülebilirdi. Ama emperyalizm için bütün Batılı yöneticilerin güzel nutuklarına rağmen, IŞİD ordusunun baskı ve barbarca tehditleri altında bulunan kitlelerin durumu o kadar da önemli değil. Onların esas sorunu; denetleyemeyecekleri yeni bir iktidarın oluşmasını istemiyorlar.

ABD yöneticileri, Afganistan ve Irak maceralarından sonra, hem mali hem insan kaybı açısından

pahalıya mal olacak bir askeri kara harekatına katılmak niyetinde değil. Bu ortamda, Kürt silahlı birliklerinin radikal İslamcı silahlı güçlere karşı, kendilerini ve topraklarını korumak için mücadele etme zorunluluğu güzel bir fırsattı. Ama bu, sadece peşmergelere sınırlı silah vermek ve de onları sıkı bir şekilde denetlemek şartıyla olmalıydı!

Bir Kürt devleti hala daha bir hayal gibi görünüyor

Bütün bu anlatılanlar ışığında, Kürtlerin gerçekten ulusal kimliğinin tanınması ve onları bölen sınırların kaldırılıp bir yüzyıldan beri süren bölünmüşlüklerine son verecek bir devletin oluşmasına doğru gidiliyor mu? Böyle bir şey farklı nedenlerden dolayı söz konusu değil.

Her şeyden önce Kürt örgütleri bulundukları coğrafi konumlara göre bölünmüş durumda. Örneğin PDK, UPK, PYP ve PKK gibi örgütler arasında bölünmüş olmalarının da ötesinde, geçmişte bir kaç defa kendi aralarında silahlı çatışma yaşandı. Irak'ta ve yakın zamanda Suriye'de özerk bir Kürt bölgesinin oluşturulmasına rağmen, böyle bir bölgenin diğer iki ülkede oluşması söz konusu değil.

Emperyalist yöneticiler, ne Türkiye'de ne Irak'ta ne İran'da ne de Suriye'de böyle bir çözüm istemedikleri gibi bunu uygulatacak bir konumda da değiller. Emperyalist güçlerin Ortadoğu'da uyguladığı çeşitli müdahale ve siyasetler, farklı etnik köken ve dini azınlıkları biri birlerine karşı kullanıp bölünmüşlükleri daha da çoğaltıp "böl ve yönet" siyasetine dayanıyor. İşte bunun sonucu olarak bölge, farklı alanlara göre daha az veya daha çok radikal Sunni veya Şii silahlı milislerin hakimiyeti altına girdi. Kimisinin Suudi Arabistan, Katar, Mısır, Türkiye veya İran tarafından desteklediği, etki alanları şeklinde bölündü. Neredeyse sürekli bir hale dönüşmüş savaş yaşanıyor. Parçalara bölünme durumu, artık Irak, Suriye ve Lübnan'a da yayıldı. Ek olarak, Filistin de aynı konumda olduğu için bu bölgenin bir barut fıçısına dönüşmesi daha da arttı.

Emperyalistler, bu bölgeyi denetimleri altında tutmaya devam edebilmek için, duruma göre farklı çevreleri diğerlerine karşı destekleyip biri birlerine karşı kullanmaktan tutun da gizli servislerinin çevirdikleri bir sürü dolaplara ek olarak el altından gizli silah satışlarına kadar bir sürü iğrenç yöntemler kullanıyor.

İşte emperyalizm bu çerçevede, işine geldiği için, Irak'ta özerk bir Kürt oluşumunu destekliyor. Ama ona, uluslar arası bir meşrutiyet tanımak istemiyor. Kürt liderlerin destek arayışları, onları daha uslu olmaya ve Batılı şirketlerin çıkarlarını anlayışla karşılamaya itiyor.

Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasından ve Kürtlerin bölünmüşlüğünden bu yana bir yüzyıl geçmiş olmasına rağmen, emperyalizm, Kürt halkına sadece bu bölünmüşlüğün devamı ve en iyi şekliyle ise bir ulusal varlık karikatürü sunmaktan öteye gitmiyor. Bunu bile petrol kuyularının güvenliğini üstlenmeleri ve emperyalist yöneticilerin kendi askerlerini göndermek istemedikleri durumlarda, Kürtlerin bunu üstlenmesi ve de uslu bir şekilde onlara gösterilen alanlar ile sınırlı kalmaları şartıyla yapıyorlar. Bunlara karşılık olarak, bir avuç Kürt imtiyazlı tabakası, petrol gelirinin kırıntılarından ve bir sürü kaçakçılık faaliyetlerinden yararlanıp servet edinebilecek.

Kürt halkının, bölgedeki diğer tüm halklar gibi, kardeşçe bir arada, gerçek bir ulusal varlığa kavuşabilmesi hala gündemde. Böyle bir çözüm, ancak emperyalist hakimiyete son vererek ve bölgenin farklı halklarının sosyalist bir federasyon çatısı altında birleşmesiyle mümkündür. LDC (No:162)

Güncel... Güncel... Güncel...

Cumhuriyet için sahte sözler ve büyük kutlamalar, gerçekleri gizliyor!

Bu ay sonunda, cumhuriyetin 91'inci yılı kutlanacak. Neredeyse bir asra yaklaşan ömründeki büyük başarıları konuşulacak. Büyük paralar harcanıp gösterişli törenler yapılacak.

Büyük inşaatlardan, artan ihracatından, sözde "dünya lideri" siyasetçilerinden ve bunun gibi şeylerden bahsedilecek.

Elbette sokaktaki çocukları, her gün 4 işçisinin, her hafta 5 kadının öldürülmesi, 11 yaşındaki kız çocuklarının din bahanesiyle başının bağlanması, siyasilerin "muassır" değil ama "dindar ve kindar" nesil yetiştirme çabaları gündeme gelmeyecek.

Başlangıçta, kadınları özgürleştirmek için başlarının açılmasına, eğitim verilmesine uğraşılıyordu, şimdi ise başlarının kapatılıp "eş" ve "anne" olarak eve kapatılmasına. Bunun gibi cumhuriyetin başlangıçtaki siyasi ve toplumsal, ulusal, uluslar arası hedeflerinden çok uzakta olması da konuşulmayacak.

Cumhuriyetin ilk yıllarındaki "muassır medeniyetler" seviyesine ulaşma hedefi artık "yüzüncü yıl" hedefine dönüştü. Çünkü bahsedilen ilk hedefe ulaşıldığı kabul ediliyor.

Gerçekten de cumhuriyetin bazı yurttaşları, bu seviyeye ulaştı. Nüfus başına dünyada en fazla sayıdaki dolar milyarderleri, tüm dünya ülkelerinde iş yapan, tatil yapan patronlar, patronlarına çok para kazandırmak için uluslar arası dev tekellerde yöneticilik yapan

okumuşlar, hedeflenen bu seviyeye tam manasıyla ulaşmış olanlar.

Onları, biraz daha geriden gelenler takip ediyor. Ancak, ilk hedefin konulduğu tarihteki nüfus kadar insan, normal bir yaşam düzeyinde olsa bile bugün, bir o kadar sayıda insan, sefalet koşullarında yaşıyor.

Cumhuriyet herkese aynı oranda fayda getirmedi. Sözde "sınıfsız, zümre" denilen cumhuriyet, işçi sınıfını ve tüm emekçi kesimleri aynı refaha ulaştırmadı. İçinde yaşadığımız mahalleler, şehirler, kullandığımız araçlar, yararlandığımız teknoloji ürünleri, çalıştığımız iş yerleri emekçiler tarafından, birbir bedel ve zorlukla var edildi. Cumhuriyetin olanaklarını çok az, birkaç hastane, biraz yol olarak yararlanıyoruz. Diğerlerinin ücretini ödüyoruz. En beleş olanı her zaman ulaşabileceğiniz olanı ise polis şiddeti.

Cumhuriyet, ekonomik büyümede, iyi kötü başarılı oldu. Yıkılmış bir ülkeden, dünyanın 16'inci ekonomisine gelindi. Aslında bu başarı işçi sınıfına ait. İşçi sınıfının gösterdiği çalışmaya aldığı karşılık ise insanı gelişmişlik, yani sağlık, eğitim, kültür gibi alanlarda dünyada 65'inci sırada bir yaşamdır.

İşçi sınıfının emeğinin, cumhuriyetin gelmiş geçmiş tüm yöneticileri ve kendi patronları tarafından ziyan edildiğini, el konduğunu söylemek yanlış olmaz.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.